

FOAIA POPULARA

PUBLICATIE ENCICLOPEDICA SĂPTĂMĂNALĂ

DIRECTOR : ILIE IGHEL DELEANU
REDACTIA : Str. Doamnei, 19, București

ABONAMENTUL : 5 lei pe an în toată țara.
— Cererile trebuesc a fi însoțite de cost. —

Sic transit gloria mundi...

Conu Năstase Stolojanu : (după primirea demisiei, singur, filosofând, fumând o havană «Invincibile» și depănând din degete) Cine ar fi crezut vre-o dată să fii victima sindicatelor... fie ele și agricole.... O, zădărnicie a mărilor lumești!

IAR REVOLTELE ȚĂRANEȘTI

După cum se știe, din fericire pentru țărani rescuțați și pentru mersul firesc al țării, începuturile de revoltă din unele județe de peste Olt s'au terminat, fără multă înfrângere și pagubă.

Și de rândul acesta, ca și în 1888, aceste răscoale ale țării au fost făcute, cel puțin așa se zice, tot pe vechiă temă: *chestia agrară*, brodată însă, de astă dată, cu fel de fel de svonuri, care de care mai ridicole și mai pline de fantezie: ba că Țarul Rusiei a poruncit M. S. Regelui nostru să împartă moșiile proprietarilor și că trebuie o răscoală și o petiție la Țar, ca să silească pe înțeleptul nostru Suveran la îndeplinirea acestui fapt (!); — ba că unii din membrii partidului vor să se recumpere moșiile statului și ale particularilor și a le da țărănilor, și că alții fac opoziție și nu vor a lăsa să facă împărțea.

În mintea oricărui om de bun simț se vor naște întrebările: cum se face că aceste idei se infiltră în țărani și cine e vinovatul că, odată ajunse la ureche, ele iaș niște proporțiuni atât de îngrozitoare, se manifestă, ca niște friguri intermitente, prin revolte.

Ca unul, care din copilărie trăiesc în mijlocul țăraniului, la coarnele plugului, cunoscându-l și la bine și la rău, prețuindu-l și știindu-i toate metehnele, voi răspunde la aceste două întrebări, negresit, într'un mod foarte restrins, căci nici cadrul acestei foi nu mi îngăduie a fi mai vorbitor și nici ocupațiile mele nu mi dau răgaz.

Și dacă o fac aceasta, apoi mă îndeamnă numai dorul de a servi și eu, cu slabele mele mijloace și cunoștințe, unei cauze sfinte: aceea a împăcării diferitelor și multiplelor interese dintr'o țară, a potolirii luptei dintre țărani și albăstrime.

Asupra primei întrebări, adică aceea de cum se face că, de la o vreme, fel de fel de idei stricate se infiltră în capul bietului țeran, voi răspunde foarte lămurit. Bietul locuitor al comunelor rurale se găsește într-o stare de grănică ignoranță și doar o cultură insuficientă, subredă și meschină, vine să mai limpezască creierul și întunecat de alcool. Obicinuit cu jaful grecilor și al turcilor, de pe vremuri, el tot nu s'a deșteptat să vadă că nu mai sunt azi acele timpuri de restriște, ci este încă stăpânit de mania persecuției. În așa stare sufletească, cu un preot sau un învățător afară din cale de indolent, cu un notar chilipirgiu, care l' sugerează o lipitoare, îi ajunge bietului țeran să dea cu ochii de vre-un descreeat, care, sub pretext de a înființa cluburi agricole, colindă satele, adună și ultimul gologan al sârmanului muncitor ca să l' aboneze la cutare gazetă socialistă, și l' infiltră în schimb fel de fel de idei răsvrătitoare, absurde, îi ațâță nervii cu promisiuni irealisabile și condamnabile după lege și morală. Căci îi ajunge țăraniului să i spuie că Țarul Rusiei i-a luat sub protecție și că a ordonat a li se împărți pământurile, ca fie-care să devie proprietar ca și X. sau Y., proprietarii din localitate, că el nu va mai

munci ci l' va veni venitul d'a gata, ca, în naivitatea l' în care se găsește, să le creadă pe toate și să fie gata la ori-ce faptă nesăbuită. El își va da sufletul pe mâna acelor speculanți de situații, cari, fără nici un dor de țară, profită de starea sufletească înapoiată a unui biet popor, spre a l' ațâța într'o luptă civilă: a se ucide frate pe frate, român pe român.

La a doua întrebare: adică cine e vinovatul că, odată acele ațâțări ajunse la urechile sateanului, ele iaș proporțiuni îngrozitoare, manifestându-se din când în când ca niște friguri intermitente, voi răspunde foarte scurt: administrația, — iată vinovatul.

La țară, din nenorocire, cu deosebit regret și durere trebuie s'o mărturisim, a existat tot d'auna, sub toate partidele și guvernele, o administrație slabă, afară din cale de slabă și insuficientă.

O zic cu convingere și tărie că, dacă nu ar exista *alegerile și birul*, adică politica și fiseul, mai că nu s'ar ști prin diferitele departamente cum se numesc multe din comune, în ce parte a țării sunt așezate, ce fel sunt, și cum trăiesc locuitorii lor. Da, numai la alegeri d. suprefect să îndură să coboare prin toate comunele spre a strânge voturile; numai pentru îndeplinirea birului, ca să i vânză vaca din ogradă, se vede figura receptorului prin sate.

Încolo, totul e lăsat pe mâna notarilor — căci majoritatea primarilor sunt agramați — cari sunt lăcustele satelor. Nu știu dacă din cei 4000 de notari ai țării sunt 50 care corespund misiunii lor adevărate.

Și în așa condiții, văzând nepăsarea administrației, lăsați pe mâna notarilor și având un preot speculant, un învățător imoral, ce va face oare bietul țeran de cât va de crezământ vorbelor amăgitoare ale cutărui domnișor socialist care vine să pescuiască în apă turburată. Negresit că, în acest sat fără câini, acel răsvrătit social se va plimba cum îi va veni mai bine, ațâțând, resculând, fără a fi oprit în mersul său, — căci aceasta se chiamă Libertate și... Constituție.

Sărmană țară !...

Acolo unde există un învățător care să și priceapă misiunea — și din fericire avem destui de mulți — un preot care să fie cu adevărul și cuvântul Domnului pe buze, și un notar om cum se cade, acolo nu se va putea nici odată întâmpla răscoală, căci acolo va fi cine să vegheze ca trândăvia și ațâțarea să nu și plimbe în voe și nesupărare murtele prin localități.

O administrație energică, care să taie în carne vie: iată ce ne trebuie. Țăranul român e, de alt-fel, bun, blând, omenos, și ar fi păcat, o nenorocire, ca prin șoaptele unora și altora el să pară alt-fel de cât cum e.

Guvernul trebuie să intervieve cu toată autoritatea l', cu toată riguirea legilor de excepție ca să tae răul din rădăcină.

Căci e o rușine ne mai pomenită ca, pentru câte-vă abonamente ce se făceau de cluburile așa zise agrare organului socialist *Lumea Nouă*, să se lase ca talpa țării să fie mereu sbuciumată și îndârjită de acei oameni fără dor de țară și fără nici un scru-

pul, gata a mâna pe nenorocii satei în baionetele soldaților.

Dacă măsurile nu vor fi destul de aspre, plaga se va întinde și răul va fi nevindecabil.

CONST. C. CĂRLOVA

REMINISCENȚA

Pe lunca pustiiată tăcere și repaos,
De asupră-i doară luna stă neclintită 'n haos,
Mai luminând tăcută cărărilor perdute
Și deșteptând în suflet icoane dulci, trecute.
În bucle rupte 'n pale stau norii străvezii
Și parcă-s prinși pe ceruri cu ținte argintii;
Pe culme 'n ceața sură mai licăresc de pază
Ca niște ochi de mamă, ce oboșiți veghiază,
Luminile de-opaiți pe vetrele străbune...
Și casele stau triste în fața albei lune,
Bătrâne, gârbovite de atât amar de vreme!

Acolo ești tu mamă ce lăcrămând mă chemi...
Torcând la gura sobei cu caerul de lână
Atâtea visuri scumpe în mîntea bătrână...
Și azi is stinse toate din câte ai gândit!...
Pe unde'i, scumpă mamă, copilul tîu iubit?..

Tăcere și repaos pe lumea pustiiată...
Prin haos doară luna aleargă rătăcită,
Mai luminând tăcută cărărilor perdute
Și deșteptând în suflet dureri necunoscutei
IOAN C. TRANSILVĂNEANU.

CRONICA ȘTIINȚIFICĂ

VIATA MORȚILOR

S'ar părea o contradicție flagrantă între cele două cuvinte care formează titlul acestui scurt articol științific. Căci, acolo unde este viață nu ar exista moarte, și vice-versa. Și cu toate acestea, căci aparența, ca ori ce aparență, e înșelătoare, vom vorbi aici despre viața morților, a adevăraților morți. Nu scrim la palavre, bazați pe distictul:

De cât o viață moartă
Mai bine-o moarte vie.

ci vom arăta că omul, de și mort, corpul lui însă duce înainte o viață plină de activitate, mai accentuată poate de cât în adevărată viață.

Și să începem.

Anexat sufletului, se află corpul nostru, vizibil și pipăibil, care în viața noastră de aci, joacă rolul preponderent. Corpul a devenit stăpânul absolut al muritorilor, după cum unul din organele sale, stomacul, este baza tuturor agitațiilor și tuturor revoluțiilor care frământă și însângerează lumea.

Îndată însă ce conștiința noastră terestră e stinsă, corpul e dat unei uitări disprețuitoare. O dată omul mort, — îl dăm uitării vecinice într'un mormânt: *boite à l'oubli éternel*, (cutia uitărei vecinice) cum zice franțuzul. Ne gândim câte odată la sufletul dispărutului, ne amintim cugetările sale, ne închinăm înaintea ultimelor sale dorinți, — dar uităm pentru tot-d'a-una corpul care ne-a fost scump.

Și nici odată ingratitude sau inconștiență omenească n'au fost mai mari, căci ori ce s'ar zice, cadavrele continuă a trăi sub pământ. Viața lor, e de o natură deosebită, ce e dreptul, nu încetează totuși de a fi în viață, în înțelesul biologic. În adevăr, ce e viața, dacă nu o moarte înceată? Sosită o dată cu nașterea noastră, ne întovărășește, ne pândesc, și merge cu noi până la infinit; aceea ce în ochii noștri e ruptură supremă, saltul în necunoscut, nu e poate pentru corpul nostru de cât ultima pagină a primului volum.

Al doilea volum începe prin a desfășura sub ochii noștri evoluția bruscă și repede.

Corpul pus în sicriu nu încetează de a fi un corp. El își are viața sa proprie, cum o au miriadele de plastide care continuă a face parte dintr'ansul.

Are el conștiință? Dar câți oameni o au în viață? Și apoi ce putem ști noi? Ignoranța unui fapt nu ajunge pentru a 'l tăgădui. Max Verworm e convins, în mod absolut, că toate procesele sunt inconștiente la protozoare; Luigi Luciani crede exact contrariul. Care din doi are dreptate? Ce e conștiința? Ce e viața? Pascal și Claude Bernard nu ne spun ei că *definiția lucrurilor naturale e imposibilă?*

Să constatăm, până una alta, că existența subterană a corpului nostru e mult mai animată de cât cea de aici.

Dacă viața e mișcare, cum ziceau cei vechi, apoi lumea mormintelor e plină de mișcare. Indată ca am fost acoperiți de mormântul neîndurat, batalioane de mici animale se formează din corpul nostru, trăiesc și se reproduc.

Deja înainte de agonie asemenea insecte năvălesc asupra noastră, arătând chiar prin aceasta starea bolnavului. Ele însoțesc apoi cadavrul până la mormânt — mici neobservați, care arată atâta amicitie răposatului, fără să li se fi trimis măcar biletul de invitație.

Apoi, în mormânt, insectele vin în ordine — erarchie, mă rog! Așa, e musca *Stabulans*, apoi *Lacilia* și altele. Credem de prisos să le mai înșirăm, de oare-ce fie-care din noi le vom face cunoștință, numai atâta că nu ne va părea bine.

Știința aceasta, a vieții mormintelor, a fost inaugurată de învățatul Francesco Redi și botezată „Entomologia mormintelor.“

Cei vechi, deși nu o cunoșteau, dar credeau că moartea e un vis și că „viața viitoare“ — de sigur aceasta a mormintelor — e adevărata viață.

Și câtă mângâiere, cât balsam pentru suflet în credința unei vieți necunoscute, frumos închipuită, și care totuși se reduce la... „Entomologia mormintelor.“

Dar ce are a face? Avem convingerea și nevoia intimă a vecinicii sufletului omenesc, — și asta ajunge. Departe de noi de a încerca să slăbim această credință: sublimă speranță a murinzilor, mângâiere supremă a părașitorilor. Vom spune despre nemurirea sufletului, ceea ce filozoful a spus despre Dumnezeu:

— Dacă n'ar exista, ar trebui s'o inventăm, pentru fericirea neamului omenesc.

DR. NAN

RUBRICA VESELA

Vocea rațiunii

Unei prințese

Intr'un benoar, odată, fee, eu te-am zărit din

[galerie,

Erai atîta de frumoasă! și cînd zîbind m'ai

[binoclat

Uitaiu ce piesă e, și 'ndată fui surd la strigă-

[tu-eroinei,

Lăsaiu și pe eroii să țipe... atît de mult m'ai

[fermecat!

Dar cînd văzui că lași binocul și 'ntorci spre

[scenă ochi-ți galeși,

Oh! coarda inimii-mi stingheră vrusei cu dinții

[mei s'o rump,

Ba chiar vrusei să sar în loja-ți, împins d'a

[dragostei vâpae...

Dar vai! Eu mă oprii d'odată, gîndind c'a-

[colo e mai scump!!

NARETTY.

MEDALIOANE

GEORGE A. VASESCU

Simpaticul deputat al colegiului I de Dorohoi, a început prin a fi militar pentru a intra apoi în luptele politice. Și azi încă, mai are în ținuta sa nuanțe din viața trecută.

Născut în Botoșani la 1856, a făcut politehnica la Paris și școala de aplicație de la Fontainebleau. Reîntors în țară a fost primit în armată cu gradul de locotenent.

A fost trimis apoi, ca atașat militar la Paris și Bruxelles, iar în 1892 a demisionat din armată, lăsând regrete și simpatii.

Azi se ocupă cu agricultura, fiind mare proprietar în Dorohoi.

NOTE DE LA PROCESUL D-LUI CAMIL DUMITRESCU

Se știe aproape de toată lumea cazul d-lui Camil Dumitrescu, oficer în rezervă, acuzat pentru niște scrisori adresate mai multor prieteni, printre cari figurau și d-nii Ioan și Anton Bacalbașa — «ilustru gazetari», cum erau numiți în actul de acuzare — scrisori în care desvăluia acțiunea barbară a maiorului Căliman cu sergentul Dimcea, bătae pedepsită deja. — Camil Dumitrescu a fost dat în judecată, invocându-se articolul de lege relativ la o insultă adusă superiorului.

În prima zi a procesului s'au ascultat mărturiile care au fost toate favorabile acuzatului. A doua zi au urmat pledoariile, a vorbit d. Arion; după dânsul urmează d. Pană, care a disecat atât de bine actul de acuzare, în cât însăși d. Paleologu, comisarul regal, l'a felicitat în public. D. Pană termină zicând: dacă maiorul Căliman, care a făcut barbaria, a fost condamnat numai la două luni, nu cred că se va condamna Camil Dumitrescu care a denunțat-o, făcând cu asta un serviciu armatei, la mai mult. După d. Pană urmează d. Mille. D-sa arată în mod foarte viu ura care există între militari și civili, desconsiderând-o. Apărătorul cere achitarea acuzatului.

Vorbește în urmă și d. Fleva, care de asemenea cere achitarea.

Ia apoi cuvîntul d. Disescu. Orato-

rul începe prin a face definiția cuvîntului insultă. Ast-fel, numai atunci poate exista insulta, când ea e adresată unui om cinstit, când ea lovește în onoarea cui-va; or, să admitem că vorbele injurioase din «Dreptatea» sunt ale lui Dumitrescu; ele fiind adresate lui Căliman, — pe care singur d-voastră, onorat consiliu, l'ați calificat de barbar, — ele nu pot fi o insultă. D. Disescu apără atât de magistral pe acuzat, în cât toată lumea credea că, după o asemenea pledoarie, verdictul nu putea fi de cât achitarea.

Dar nenorocire.

Un anume d. Cancicoff are curajul și nesăbuinta să vorbească după un Disescu, și încă să vorbească fără să știe ce vrea să spue. Și tot amalgamul de vorbe fără șir au avut urmarea lor fatală. Înloc ca d. Dumitrescu să fie achitat; grație apărării d-lui Cancicoff — aceasta era părerea mai multor din auditor — a fost condamnat la 16 zile închisoare, și 50 de lei amendă.

GREFIER.

Cuvinte epigramatice

DIN CLINICA

In vechime, ni se spune,

Erau „zeii în dispută...“

— Azi de suferi pentru... «Venus»,

Mercur.. singur 'ți ajută

SIGERID-IAȘI

PAȚANIILE LUI GULLIVER

Sub acest titlu vom începe în No. viitor a publica unul din cele mai interesante romane datorite celebrului scriitor *Swift*:

Partea întâia din

Pațaniile lui Gulliver

se petrece în țara *Lilliputiilor*, unde Gulliver pare aceluia un om munte, mai mare de 1000 de ori de cât un locuitor din Lilliput.

Iată câte-va capitole din *Călătoria în Lilliput*, care, judecate chiar după titlu, dau a înțelege interesul lor deosebit:

Naufragiul lui Gulliver. — El e legat de către Lilliputieni cu mii de lanțuri. — Împăratul vine să-l vază. — Buzunarele îi sunt inspectate. — Descrierea Curții din Lilliput. — Gulliver pus în libertate condițional. Intrarea lui Gulliver în capitala piticilor. — Cum Gulliver bate pe inamicii captivînd el singur 50 de vase de rășboi. Focul coprinde apartamentele Reginei. — Gulliver îl stinge într'un mod singular. Gulliver condamnat la orbire. — Fura în țara Blefesci lor. — O luntre rătăcită. — Gulliver reușește a pleca. — Reîntoarcearea.

Partea II-a din

PAȚANIILE LUI GULLIVER

este iarăși de cel mai mare interes, căci atunci se întîmplă altă nenorocire lui Gulliver: el naufragiază într'o călătorie ce face și ajunge în țara gigantilor, pe lângă cari Gulliver pare o păpușe.

Aceste interesante descrieri vor apare în 8-10 numere din „Foaia Populară“ iar în fie-care număr vom da mai multe gravuri, represintînd scenele cele mai interesante din acel capitol.

Atragem atențiunea stimaților noștri abonați și cititori asupra acestui interesant roman și-i sfătuim a păstra numerele pentru a-l avea în întregime.

În No. viitor deci, începem cu interesantele descrieri ale lui *Swift*:

PAȚANIILE LUI GULLIVER

traduse într'o limbă frumoasă și explicită.

DOAR DE-O VENI...

Baba Floarea șade pe prispa casei în fața grădiniței plină de flori, și toarce cu furca nfiptă n briul ce-i înconjoară mijlocul. Toarce lina albă ca părul ce-i stă eșit pe temple de sub fruntar, care este și el atit de alb, că pare un cerc de zăpadă în jurul frunței.

E mai tristă de cit ori-cind baba Floarea. Peste cite-va zile se împlinesc tocmai cinci ani de cind îi murise bărbatul, bunătate de om, cu care trăise fericită; ș'apoi de, nu e de mirare, căci se luaseră din dragoste.

Un singur copil le dăruise D-zeu, și acela mulți ani după ce se luară.

Mărin e leit tăt'seu la chip, dar nu și n apucături; e zburdalnic și nesupus. Mult îi era drag cu toate astea ei, și se miră cum de poate trăi fără să-l vadă, de trei ani și jumătate de cind se duse n lume, cine știe unde, cu firea lui ușuratecă; nu-l răbdase inima să stea la un loc, în satul în care văzuse lumina zilei, lângă vatra părintească, ș'o porni în lumea mare printre străini.

Foarte rar primia vre-o veste de la el, ș'atuncea nu-i scria decit puțin, puțin de tot. De patru luni însă, nu primise nici atita, și mult îi era frică bătrînei că nu-i vor ajunge zilele să mai vadă încă odată pe Mărin al ei!

Vai, cum de n'avuse noroc la copil, ca la bărbat!

Se gîndește baba Floarea la toate astea, la viața, la trecutul ei de cind își putea aduce aminte, și mai ales la tinerețe, pe atunci cind o chema Florica, cea mai mîndră fată din sat, cu coadele mari și stufoase și cu ochii albaștrii, atit de albaștrii, că păreau două bucățele rupte din cerul unei dimineți de Mai..., și e atit de dusă pe gînduri, că lasă să-i cadă fusul, care se desfăcu din firul de lînă și se rostogoli jos.

Se gîndește adînc, și două lacrimi se furișează din colțul ochilor, alunecă pe obrazul zbîrcit, și cad pe minile lunecate în neștire în poala fusteii.

«Doar de-o veni mai curînd,» șoptese buzele ei.

O pasăre răpitoare trece deasupra acoperișului și sperie găinile strînse n bătaură; cucudăitul cloștelor ce-și chiamă puii la adăpostul aripelor lor, o face să tresară. Se uită împrujur ca deșteptată dintr'un vis, oftează din greu și-și șterge ochii cu colțul șorțului. Ridică fusul căzut la picioare-i, înfășurînd lina la loc, încet, temîndu-se să nu-l rupă, ca și cind firul subțire de lînă ar fi firul vieței sale.

Înțepeneste furca n briu și urmează a toarce mai departe, sbîrnînd fusul printre degete, care sare vesel în colo și n coace, pe cind cocoșii tot rup tăcerea cu cîntecul lor.

REZZIA

Rugăm călduros și stăruitor pe stimații noștri abonați a ne reclama ori-ce neregularitate, atit în privința neprimirii vre-unui număr, cit și dacă foile nu le sosesc în stare bună.

La rîndu-ne, vom pune în vederea celor îndrituiți a curma neglijența funcționarilor poștali.

SCRIITORII MARI ROMĂNI

VASILE CONTA

În 1879 întreaga jurnalistică literară și filosofică din Franța, Germania și Belgia, nu discuta de cât nouile teorii filosofice apărute atunci: *Teoria Fatalismului*, *Teoria Undulațiunilor universale*, *Metafisica materialistă*.

În toate aceste opere savanții recunoșteau originalitatea și puterea de geniu din care erau isvorâte. Autorul acestor opere de o imensă valoare era Vasile Conta.

Născut la 1845, (în satul Ghindăoani din județul Neamțu) Vasile Conta arăta de timpuriu predispozițiunea către filosofie, printr'o plăcere nespūsă de a studia fenomenele naturii prin sine însuși. Tatăl său, de și preot de țară, era însă cam sceptic, căută a da fiului său o educație sănătoasă. Obținut o bursă la liceul din Iași pentru fiul său, dar abia intră Vasile Conta în Liceu și căzu într'un fel de reverie: îl apucă o nostalgie nespūsă de locul său natal. Negresit că el, care era crescut într'un aer liber, obișnuit a face zilnic excursiuni prin munți, cînd se văzu de odată închis de toate părțile, tratat cu severitate, înconjurat numai de ipocrisie, se desgustă cu totul de carte, perdu și bursa, și de rușine își lua lumea în cap: se duse după o trupă de actori, angajându-se cu leașa de 50 lei pe lună. Strânse ceva bani și se apucă din nou de carte, după ce cu greu scăpase de o mare mizerie—după cum spune el însuși. Terminând liceul reuși la o bursă pentru Belgia, dar termenul bursei expiră repede și pentru el iar începu mizeria. Atâtea neajunsuri și dureri îl prăpădiră, îmbolnăvind-l de ftisie, din care i se trase și moartea. Cu greu fu dus atunci de niște amici la Pisa, unde încă era să moară de foame de nu-l scăpa un compatriot al său. Reintors în Anvers, reluă studiul și obținut titlu de doctor în drept. Tesa sa era cu adevărat magistrală, și prin ea începu a se face celebru, din care cauză cum veni în

țară, îi se dete—fără concurs—catedra de drept civil de la Universitatea din Iași. De la 1873 până la 1879, Conta trăi retras și atunci scrise el opere filosofice citate mai sus.

Dăm pe scurt un succint rezumat din operele sale.

În *Teoria fatalismului*, Conta sustine că toate fenomenele din lume, fizice, morale sau intelectuale, sunt orînduite dupe niște legi fixe, naturale; că voînța omului e înlănțuită de motive nobile sau grosolane, dar liberă nu o găsim. Va veni timpul (zice el) cînd moralitatea publică va fi foarte mare.

În *Teoria undulațiunilor universale* sustine existența legilor evoluțiunii.

Combate în parte teoriile Darwiniste; explică cauzele pentru ce degenerescența e mult mai frequent în familiile domnitore de cât la ceilalți muritori.

«E sigur că va veni vremea, zice el, cînd omenirea va constitui un singur organism cu adevărată solidaritate».

În *Metafisica materialistă* se coprinde lumea, atracțiunea, repulsiunea și asimilațiunea universală. Sustine ca și Spencer imposibilitatea cunoștinței absolute a universului. Conta nu admite de cât adevărul relativ, și închee paragraful privitor la adevărul și realitatea din lume, cu următoarele cuvinte rămase celebre: «Numai un singur adevăr putem cunoaște noi muritorii, și anume: acela că nu putem cunoaște nici unul».

Toate lucrările sale sunt scrise într'un stil de o limpezime admirabilă; mai ales teoria fatalismului este o operă cu adevărat monumentală.

Vasile Conta, deși trăi puțin, totuși se ocupa și de politică. Fu ales deputat în 1879.

Vasile Conta a fost și ministru de Culte, în care timp veni cu un proiect de reformă al învățămîntului. Ideile sale, cu totul liberale, ridică o mare furtună contra sa, și el demisionă. Atunci Curtea de casație îl alege ca președinte al ei.

În 1881 încercă o călătorie în Italia Boala care îl stăpinea se agravase. Se întoarse atunci în București și muri la 12 Aprilie 1882, citind o carte de medicină despre agonia morței, înmărindu-și secundele ce avea să mai trăiască și așteptînd moartea nu plin de amărăciune și de groază, ci interesat de a observa fenomenul de tranșiție în o altă lume.

Pînă în momentul suprem el fu în deplină claritate a minței. Cînd în fine sosi și ultima clipă a vieței sale închise singur cartea ce citea și căzu rezemîndu-se de masa lângă care era.

Ca juriconsult, Conta atrăsese admirația celebrităților contimporane; ca filosof numele său este cunoscut în toate academiile din Europa.

Statul se însărcină cu înmormîntarea sa, iar acum zace în cimitirul din Iași uitat și părăsit. Numele său va trăi însă cit știința, iar suferințele și mizeria ce a îndurat vor emoționa inimile cele mai nobile. Posteritatea îl va glorifica, il va înmăra printre oamenii cei mari cari fac onoare veacului în care au trăit.

1899

PAUL PANAITESCU

Bîndă părere

E mina ta
Ce fruntea mea
Desmiardă 'ncet,
Când, cald, apusul
M'adoarme 'n plinsul
De crîngi și 'n visul
De trist poet?

O, nu, ci'i vîntul,
Ce-și poartă cântul,
Un basm ce-ascult,
Ducînd pe drumuri
Slabe partumuri
De flori, de vremuri
Stînsse de mult.

O desmierdare
Din fuga mare
Milos mi-a pus,
Și iar mă lasă
Cu-un dor ce-apasă
Ca-icoana'ți stearsă
In trist apus.

GABR. DONNA

Căsătoria lui Edison

De obicei, nu există oameni mai distrați ca savanții, mai cu seamă aceia care posedă geniul invenției. Ce de exemple amuzante s'ar putea cita! Să ne mulțumim, astăzi, de a reaminti acela, puțin cunoscut, al lui Edison, care, ca și Ménélaque de la Bruyère, și-a uitat nevasta în ziua căsătoriei sale.

Absorbit prin lucrările din fie-care zi, istorisește Louis Figuiet, Thomas Edison nu se gîndise încă la căsătorie, cînd, vizitînd o fabrică la Nervark, fu uimit de fisionomia dulce a unei lucrătoare.

În mijlocul studiilor și calculilor sale, imagina tinerei Mari Stilwell—așa se chema fata—îi plutea înaintea ochilor... Amorul vorbea tinereții sale.

Cînd fu convins de sentimentul care se deșteptă într'însul, se duse să găsească pe tinăra lucrătoare căreia îi propuse s'o ia de nevastă.

Mari Stilwell, cerînd timp pentru a se gîndi, Edison îi acordă opt zile (?) și se întoarce acasă. Săptămîna ce urmă se logodiră, și puțin după aceea fură cununăți.

Pînă aci, nu este de cât ca... 'n America. Dar iată unde savantul reapăru.

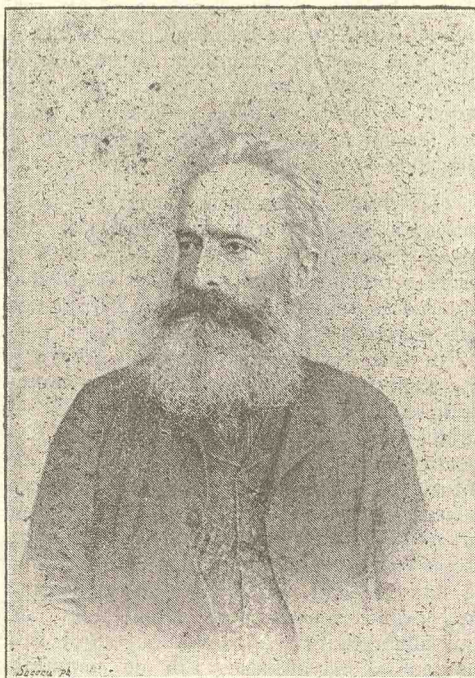
Eșînd din biserică, Edison ceru voe tinerei mirese s'o părăsească un moment, pentru a se duce în laboratoriu ca să termine o experiență importantă, promițîndu-i că va veni la masa nunței.

Aceasta se petrecu la prînz, zice Figuiet. Seara întregă trecu, fără ca ginerile să se întoarcă. Oaspețul nunței se sfîrși fără el!... Ziua trecea și el nu venea! Absorbit de experiențele sale, Edison își uitase de nevastă!..

A trebuit ca tot cortegiul nupțial, în cap cu mireasa, să vie, să bată la ușa laboratorului a savantului nostru, prea mult distrat, pentru a-i aminti că sunt epoce și momente în viață, unde trebuie să se suspende experiențele de fizică.

HELDEL

BANCHETUL HAȘDEŪ

B. P. HAȘDEŪ

După cum anunțăm la cronica evenimentelor d. B. P. Hașdeu, savantul Academician și scriitor, a fost obiectul unor frumoase manifestațiuni din partea mai multor scriitori, oferindu-i-se un banchet la Capșa.

CONFERINTELE DE LA ATENEU

Joi 28 Ianuarie, conferința d-lui Alex. I. Șonțu, despre *Legile și moravurile sociale*.

Un mare contrast există între starea legală și cea de fapt, zice d. Șonțu. Nu e mult, o noapte adîncă, un somn lung cuprîndea țara noastră... Dar zorile au început să strălucească. Pacea de la Paris se încheie la 18 Maiu 1857 și România e chemată să ia parte. Pe aceleași bănci, pentru același scop se intrunesc domni, boerii și țărani. Rusia se întoarce la politica dreaptă—alătura cu Franța ea sprijină unirea principatelor, și ast-fel cu încetul renașterea Romîniei devine o realitate. Secularizarea averilor monastirești, desființarea clăcei, împrumutarea țăranilor,— toate se săvîrșesc fără vărsare de sînge, și Europa recunoaște Romîniei dreptul de a face legi și de a se organiza după nevoile ei proprii, fără amestecul celor l'alte puteri. Da, la noi curentul occidental s'a simțit mai curînd ca ori unde, dar acest curent de progres, ori cît ar fi el de bun, în mare parte însă e nepotrivit cu noi.

Trecînd în urmă la miezul subiectului, d. Șonțu dovedește cum, în formă, la noi se respectă legile, pe cînd în fond, lipsa de educațiune națională, lipsa sentimentului de respect pentru tot ce e scris, face să se se tîrască prin noroi tot ce avem mai sfînt și mai propriu.

D-l Șonțu vorbește pentru descentralizare. D-sa e foarte convins, că atunci cînd nu va depinde totul de centru atunci provincialii vor fi mai înaintați de cît în ziua de azi.

Avem o Constituție liberală dar o organizație politică despotică. Cetățeanul nu se poate plînge de cît lui Dumnezeu, care e prea sus... și n'auze cite o dată.

D. Șonțu spune în urmă cite-va cuvinte despre justiție, combătînd modul de instrucțiune; vorbește pentru votul universal.

Termin, spune conferențiarul, sperînd că în curînd se va da o individualitate comunelor și județelor, micșorîndu-se ast-fel puterea centralizării.

Trebuie cu toți să lucrăm spre modificarea moravurilor, și aceasta în prima linie prin presă, — care a și început întru cită—și prin cuvînt. Cam aceste punctele a atins conferențiarul.

Ne pare rău numai de un singur lucru: că subiectul nu prea face parte din ciclul conferințelor propriu zise; el ar fi mai mult un discurs de întrunire, ar forma o groasă broșură. Afară de aceasta prea a fost lung. D. Șonțu, vorbind aproape 2 ore, nu s'a gîndit probabil că, atunci cînd ești rănit și te doare nu'ți place să vie doctorul și să-ți descrie prea pe larg tot pericolul și toate fazele boalei; din contră, un cuvînt mai dulce e un balsam alinător.

* * *

Duminică 31 Ianuarie, conferința d-lui Diamandy, despre industria omului preistoric.

Conferențiarul începe prin a ne arăta în ce constă viața omului preistoric, cum necesitățile traiului au dat naștere la primele invențiuni. Vorbește despre industriile tuturor epocelor primitive; omul preistoric e un studiu foarte interesant, spune d. Diamandy, căci putem admira cum s'au desfășurat, rînd pe rînd, toate evoluțiunile minții omenești. Industria, care azi e atît de dezvoltată, nu trebuie s'o privim ca ceva ast-fel născut. E o deosebire destul de interesantă între industria primitivă și cea de azi. Piatra, focul, osul, bronzul, aurul, aștea au fost elementele care au ajutat industriei preistorice. Modul cum trăiau oamenii preistorici, relațiunile lor sălbatice încă, neexistența acelei conștiințe de frate între om și om, teroarea care se înăscea o dată cu individul însă-și în fața forțelor naturii, toate acestea n'au putut să dea naștere de cît la un singur fel de dezvoltare intelectuală, fel pe care nu'l putem numi de cît întemciătorul civilizației intelectuale de astăzi.

În urmă d. Diamandy arată toate fazele prin care a trecut „istoria preistorică“ și termină.

F. OMER

Mărgăritărele

Primă-vară, primă-vară, lumină, viață, peste tot!

Primă-vară; reînceperea dragostelor uitate, toarcerea înainte a firului vrăjit întrerupt.

Oh! sunt secole de atunci și de subt lîngoliul de zăpadă răsare colțul, tot verde, al mărgăritărelui, altă dată plin de viață.

El vrea lumină, el cere iubire ca să trăiască, căci viață fără iubire nu poate fi.

Coboară, tu care i-ai putea da seva tinereții și a visurilor; coboară, și cu degetele tale desgroapă'l din zăpada rece ce l'a înmormintat. Fă să trăiască iar bietul mărgăritărel. Nimeni, nimeni nu va ști fapta ta creștinească, doar petalele lui vor tremura subt atingerea degetelor tale roze. Vino, vino la el, căci el te așteaptă a închea

subt farmecul ochilor tăi, cel mai mare act al vieții: reînceperea traiului și recăștigarea iluziilor.

Afară îi primă-vară dulce; vânt cald; lumină. Totul te îndeamnă la viață și viața adevărată nu e de cit amorul.

MĂRGĂRIT

SEPTEMANA FINANCIARA

Cu reducerea scontului de 5 % făcut de Banca Națională, piața a început a lua o nuanță de veselie. Operațiile sunt mai întinse. În târgul valorilor avem de înregistrat un progres ușor atât în ce privește titlurile de stat cât și acțiunile stabilimentele de credit și industriale.

În afară de rentele 4 la sută din împrumutul de 32½ milioane și cele din 1896 și 1898, toate celelalte 4 la sută sunt în urcare de la 92¼ la 93.

Scrisurile financiare sunt toate în progres. Ruralele 5 la sută de la 100¼ la 100¼ Ruralele 4 la sută de la 91 la 91½; Urbanele Bucureștii de la 97 la 97¼ și cele de Iași de la 93¼ la 94.

În compartimentul acțiunilor, scăderea este aproape generală. Băncile Naționale fac 2835 cu termen, față cu 2830 comptant în săptămâna trecută. Băncile Agricole s'au susținut peste pari în tot cursul acestei săptămâni, cursul mijlociilor în această săptămână a fost de 379 față cu cursul de 381 din săptămâna trecută.

Acțiunile societăților de asigurare prezintă și ele scăderi: Dacia-România, de la 492 la 490, și Naționala, de la 544 la 540. Construcțiunile nu pot întrece cursul de 95 comptant.

Băncile de scont, fac 342 comptant față cu 346 termen, iar Fabricile Române Unite pierd 10 lei, de la 170 la 160.

CALATORIE IN LUNA

— URMARE ȘI FINE —

4

11 Aprilie. Diametrul pământului mi-a părut foarte micșorat iar al lunii, care apropia d'a fi plină foarte mărită. Condensarea aerului devenise o operație lungă și ostenitoare.

12 Aprilie. O schimbare ciudată pe care almintrelea o prevăzusem în direcția balonului, mi-a făcut mare plăcere ajungând la al două-zecelea grad de înălțime sud, apucă de odată spre răsărit și toată ziua ținu aceeași direcțiune. Această schimbare de direcție începe a face luntrea să se legene ceea-ce ținu mai multe ore.

13 Aprilie. M'am speriat de repetarea aceleiași trosnet; am cugetat iară mult fără să ajung la vre-un rezultat. Mare scădere în diametrul pământului. Cu neputință d'a zări luna care se afla în zenitul nou.

Balonul se menține în planul eclipsei lunare n'aintind însă puțin spre răsărit.

15 Aprilie. Nu mai puteam să disting bine pe pământ conturul mărilor și uscatului. Spre miez-zi auzii pentru a treia oară acel trosnet care m'a înspăimântat atîta; el se prelungea câte-va clipe din ce în ce mai tare. Așteptam încremenit vre-o catastrofă; luntrea se sbuciuma tare și o grămadă uriașă și înflăcărată trecu pe lângă balon cu iuțeala unui fulger și bubind ca o mie de tunete. Când mi-am revenit din spaimă și mirare, am presupus că era o sfărâmătură vulcanică aruncată din globul spre care mă îndreptam, sfărâmătură de acelea care vin pe pământ sub nume de aerolite, sau petre meteorice.

16 Aprilie. Incercând să văd prin toate ferestrele ce erau d'asupra mea, am văzut o mică parte din discul lunii care se întindea oare cum spre marea circonferință a balonului. Emoția mea fu mare căci acum

eram sigur d'a ajunge la țelul călătoriei. Munca cerută de mînuirea condensatorului era ostenitoare. Nu mai dormiam, eram sleit și bolnav. Natura omenească nu mai putea să reziste suferințelor ce înduram. Noaptea, dacă pot numi așa un curs de întunecime foarte scurt, o peatră meteorică trecu iar pe lângă mine și desimea acestor fenomene începu să mă îngrijească și mai mult.

17 Aprilie. Dimineața acestei zile a făcut epocă în călătoria mea. Judecați mirarea mea cînd, deșteptându-mă dintr'un somn scurt și turburat, am văzut o creștere enormă în dimensiunile globului care ocupa sub mine poziția pământului.

Nu sunt cuvinte care să arate groaza și încremenirea mea. Genuchii mei se înmuieră, dinții îmi clănțăneau, părul mi se sbârlișe în cap. Balonul plesnise oare? Cădeam, cădeam cu iuțeala fulgerului, c'o iuțeală care întrece tot ce poate să nascocască imaginația! Judecând după spațiul imens străbătut într'un timp așa de scurt, trebuia în zece minute, cel mult să ajung la fața globului, să fiu sfărîmat sau înghițit în ocean! Acestea fură întăile idei care îmi fulgerară prin cap. Mai cugetând însă începu să mă îndoesc. Era cu neputință să mă fi coborît așa de iute; și ori cât m'ași fi apropiat de suprafața care era sub mine, iuțeala acestei apropieri, ori cât de mare ar fi fost, nu era nici de cum în raport cu ceea-ce îmi închipuisem. Aceste considerații îmi liniștiră spiritul și început să văd fenomenul în adevărata lui lumină.

În adevăr, mirarea mi-amortiseră simțurile, căci nu observasem încă căta osebire era între aspectul fizic al suprafeței care scoboram de aceea a pământului. În scurt înțelesei că pământul era d'asupra mea ascuns cu totul de balon, iar globul de sub mine era Luna în toată marea ei.

Această răsturnare era nu numai naturală, chiar neînălăturabilă, dar o și prevăzusem că se va întâmpla când voi ajunge în punctul acela unde atragerea lunii va întrece pe cea a pământului.

După ce spaima îmi mai trecu începu să privesc luna. Suprafața ei se resfața sub ochii mei ca o hartă; de și eram la o distanță foarte mare, totuși colțurile și nepotrivirile ei îmi isbeau ochii cu o acuratețe care nu puteam să o explic. Lipsa complectă de ocean, mări, lacuri, râuri mă isbi ca cel mai însemnat caracter al constituției ei geologice. Și cu toate acestea, lucru ciudat, zăream întinse regiuni de câmpii, cu toate că partea cea mai mare a emisferului era împănată cu nenumărați munți vulcanici de formă conică. Ce mai mulți din acești vulcani ardeau și puteam să-mi fac o idee de violența izbucnirilor lor după șuerătură și desimea petrelor meteorice care treceau mereu pe lângă balon, acum însă de jos în sus.

19 Aprilie. La 9 ore dimineață, deșteptându-mă din amorteire de vre-o câte-va ore, vëzui grozava apropiere. Pompa condensatorului însă pentru ușurarea mea, îmi probă o mare schimbare în atmosferă.

La 10 ore începu a crede că densitatea ei crește foarte mult. La 11 ore aparatul funcționa lesne. La amiază, după oare-care sfială, slăbi puțin câte puțin șurupul.

Văzând că nu rezulta nici un inconvenient deschisei tot sacul de cauciuc. Urmarea imediată a acestei experiențe grăbite fu o violentă durere de cap și spazmuri.

Aceste simptome, însă cu o greutate în respirație, nu erau de natură a-mi pericula viața, hotărâi să le sufăr, știind că vor scădea cu cât voi pătrunde mai mult în stratele de jos ale atmosferei lunare. Coborîrea mea urma c'o nespūsă iuțeală. Începu să arunc petrele, apoi butoalele cu apă, apoi aparatul condensator, apoi sacul de cauciuc și în fine tot ce se afla în luntrea.

Dar toate aceste sacrifice fură în deșert.

Iuțeala căderii nu scăzuse și îndată nu mai fusei de cât de la o jumătate milă de suprafața lunii. Ca cel din urmă mijloc, după ce mi-am aruncat hainele, pălăria și cizmele, acățându-mă de sforile de la gura balonului am deslegat luntrea care se rostogoli în jos.

Abia avusei timpul să-mi arunc vederile în jos a observa ca toată țara cât putea a coprinde ochi era semănată cu mici locuințe, și căzu în mijlocul unei mulțimi de oameni mici și urăți. Nici unul nu pronunță o silabă, nici unul nu-mi dete cel mai mic ajutor. Toți cu mâinile în șolduri se uitau chiorăș când la mine, când la balon și se strambaș ca niște idioți. Atunci desgustul m'a făcut să-mi întorc ochii de la ei și aruncându-mi vederea în depărtare spre acel pământ pe care îl părăsisem de vre-o câte-va zile și poate pentru tot-d'una îl văzui întocmai ca o mare pavăză de aramă, cu un diametru de vre-o două grade, cu aspectul întunecos—și la o margine cu un arc strălucitor ca aurul.

Suprafața acestui disc în care nu se mai distingeau uscatul de apă era întunecată de pete și străbătută la ecuator și tropice de fașii paralele.

* * *

Așa dar, cu voia Excelenței Voastre, după un șir de vii îngrijiri, pericole neauzite, scăpări miraculoase, ajusesem în fine în a XIX-a zi după plecarea din Rotterdam la ținta celei mai extra-ordinare călătorii din câte s'au făcut vre-o dată, sau a visat'o vre un locuitor al pământului. Îmi rămâne însă a spune întâmplările mele din lună, observațiile și studiile ce am făcut. De aceea rog pe Excelența Voastră a mă pune în raport cu Academia. Cele ce voi comunica sunt de natură a face revoluție în știință și o prefacere radicală în astronomie mai cu seamă.

Însă ori-ce serviciu merită să fie plătit.

Mi-e dor să revăd familia și vatra mea.

Ca răsplată pentru comunicările ce voi face, pentru lumina ce voi răspândi în diferitele ramuri ale Fizicei și Matematicei, solicit, prin mijlocirea și influența Excelenței Voastre, iertare de crima ce am comis asupra creditorilor mei. Iacă scopul acestei epistole. Aducătorul, un locuitor din Lună, care a bine voit să se însărcineze și cărui i-am dat instrucțiile necesare pentru călătorie, va aștepta răspunsul Excelenței Voastre

Am onoare de a fi al Excelenței Voastre
prea plecat și supus servitor.

Hans Pfall

După citirea acestui curios document profesorul Rabadub, în culmea mirării, lasă se zice, să-i cadă pipa din gură iar Mynheer Superbus von Underduk, luându-și ochelarii, zergându-i și punându-i în buzunar își uită demnitatea până în gradul acela că se învârti de trei ori într'un călcăi. și fluera un marș. Despre ertare nu mai era de îndoit. Cel puțin așa jurară învățatul profesor Rabadub și ilustrul pri-

mar Superbus von Underduk cari luindu-se de braț înaintară grav spre casă spre a fine consili despre ceea ce aveau să facă.

Ajungând la poarta primarului, profesorul observă că din moment ce trimisul lui Hans Pfall a fugit speriat, fără îndoială de înfățișarea bătaioasă a burghezilor din Rotterdam, pe care numai calmomia îi încondea ca niște curci ploate—ertarea cerută nu va servi, căci nu se va afla nimeni care să facă o asemenea călătorie pentru a-i duce răspunsul. Primarul Superbus von Underduk împartășind această idee, afacerea a rămas baltă.

Insă nu fu tot așa și cu opinia publică.

Tipărindu-se scrisoarea dete ocazie la tot felul de comentarii. Multe spirite tari merseră până a pretinde că această istorie nu este de cât o păcăleală aruncată în obrazul primarilor ca Superbus von Underduk și învățaților ca Rabadub.

Iacă cuvintele cari se ridicău:

I. Unii glumeți din Rotterdam aveau ne-caz pe primar și astronomi;

II. Că un pitic urât și scamator de profesie, căruia, ca pedeapsa pentru nu știu ce crimă îi se tălase urechile din rădăcină, perise de cât va timp din orașul Bruges nu departe precum se știe de Rotterdam.

III. Că ziarile lipite în jurul micului balon erau gazete din Holanda și prin urmare nu venea din lună. Tipograful Glük era gata să jure pe biblie că aceste ziare s'au tipărit chiar la Rotterdam.

IV. Că pe Hans Pfall în persoană, care nu era de cât un bețiv și pe cei trei cu-metri numiți creditorii, îi văzuse lumea bând într-o cărciumă întorși dint'r-o călătorie în România, unde făcuseră ceva bani.

V. În fine—și această opinie este în general primită—astronomi și primari din Rotterdam nu sunt nici mai buni, nici mai răi de cât cei-l'alți astronomi și primari din lume. tr. de C. I. D. EDGAR POE

CRONICA EVENIMENTELOR

Din țară.—D.A. Stoiljan, ministru de domenii, și-a dat demisiunea zilele trecute.—Revolta țărănească care amenința să ia proporțiuni îngrijitoare, în județele de peste Olt, și Teleorman s'a potolit în urma măsurilor energice luate de puterilor administrative. — Săptămâna trecută, un membru marcant al partidului liberal-național și consilier la înalta curte de casație, M. Poenaru-Bordea a încetat din viață.—Compania de gaz a prezintat primăriei București o ofertă pentru iluminarea cu gaz a Capitalei. Proiectul este în studiu la serviciul tehnic al primăriei.—I. P. S. S. Mitropolitul primit care se află la Paris spre a inspecta capela română, se va întoarce în România la 15 Februarie curent.—Mai multe persoane de litere din București sunt decise să înființeze un cerc literar. Președintele acestui cerc se zice că va fi d. Hașdeu. — Cu ocazia inaugurării noului palat al poștelor și telegrafelor, biuroul telefonic central va fi prevăzută cu noui aparate de chemare cari vor putea să deservească cu ușurință un număr de 6000 de posturi telefonice. Soneria actuală, va fi înlocuită printr-o lumină electrică care va licări imediat asupra fie-cărui număr al postului care chiamă.—Săptămâna trecută mai mulți literați și ziaristi din capitală au dat un mare banchet la Capșa în onoarea marelui filolog B. P. Hașdeu. Au luat parte peste 30 de persoane de elită.

Au ridicat toasturi d. Disescu, Const. Bacalbașa Al. Șonțu etc. Banchetul s'a terminat la ora 12 din noapte. — Duminică 31 Ianuarie, un incendiu a izbucnit la fabrica de tăbăcărie a d-lui M. Trandafirescu din str. Radu-Vodă No. 26. Au ars mai multe magazine pline cu coaje de lemn și piei. Nu se știe de unde unde a provenit focul. — Cu deosebită durere anunțăm moartea d-nei Petrescu-Ceoroba, mama simpaticului nostru a-

mic și abonat d. Locot. Petrescu-Cioroba, din reg. infanterie București. Trimitem cele mai sincere condoleanțe mult lovitului fiu. — D. Chiru, directorul poștelor și telegrafelor, își propune de a înlocui prin automobile, camioanele cari fac serviciu de transport între gări și biurourile poștale din toată țara. O primă experiență a acestui sistem va avea loc în capitală.—Duminică 31 Ianuarie s'a procedat la alegerea Asociației generale a studenților universitari. Alegerea s'a făcut pe facultăți. Noul comitet se compune din dd. Popescu Pion, Bunescu și Hăsnataru, pentru facultatea de drept; Demetrescu C. S. și Macedonescu științe; Berea și Georgescu litere; Mitulescu și Bejan medicină; D. Demetrescu teologie; St. Georgescu farmacie; Demetrescu-Prahova, arhitectură; Caragea, școala superioară de medicină vnterinară. —Cu deosebită plăcere anunțăm căsătoria, distinsului inginer Ioan Tzintzu din Buzău, cu gentila D-șoară Lepădatu. Cununia s'a oficiat Joi 4 Februarie la Iași. Cele mai călduroase felicitări noilor căsătoriți.

Din streinătate. — Rectorul universității din Oradea mare a luat deciziunea prin care cei șapte-spre-zece studenți români cari s'au declarat solidari cu studentul Lucian Bolcaș, sunt dați afară din facultatea de drept. — Se anunță din Petersburg că toate guvernele invitate au consimțit ca conferința pentru desarmare să se întrunească la Haga pe la începutul lunii Martie.—Din Paris se depeșează că președintele secției criminale a curții de casație a dat azi ordonanța prin care se închide ancheta în afacerea Dreyfus. —Englezii fac pregătiri spre a se stabili în mod definitiv în Candia. Ei construiesc biurouri, cazărmi și tipăresc mărci poștale cu drapel englez. Tribunalele sunt prezidate de un englez care dă sentințe în numele reginei Victoria a Angliei. Pentru aceasta Prințul George a avut o vie discuție cu comandantul englez. Prințul George a telegrafiat reginei Victoria plângându-se de toate acestea.

CINTEC TRIST

*Pustiul mohorit m'a prins
In mreață tristă m'a încins,
Mihnire adincă s'a urzit
In sufletul meu otrăvit.*

*Durerea de care-am să mor
In umbra dulcelui amor
Aș vrea s'o tinguiesc încet
Cu jalea unui trist poet,*

*Acelui vis duios, blajin,
De care viața mi-o anin,
S'asculte seara într'amurg
Cind lacrimile mele curg;*

*S'asculte dimineața 'n zori
Cind mă pētrund adinci fiori
S'asculte, mult, mereu-mereu,
Durerea sufletului meu;*

*Și picuri din amorul sfint
Cu taina dulcelui său cînt
Să-mi sting'aleanul, sa-l simt stins
Să nu mă mai afund in plîns!*

*Iubita cîntă-mi vîers duios
Cu glas încet și mîngios,
Să simt că-mi soarbe griji și foc
Din sufletu-mi fără noroc.*

MARICANDEA.

CIRCUL HENRY

Bucureștenii sunt uimiți că în fie-care seară Circul Henry este înșesat de lume. Lucrul nu este de mirat căci, un director dibaci ca d. Henry știe să atragă numeroși spectatori prin programul variat și prin numărul artiștilor angajați. Acum în urmă celebra trupă *Mitu Dumitrescu* culege aplauze nesfârșite la fie-care reprezentație.

Duminică și sârbătorile două reprezentații una la 3 p. m. și alta la 8 jum. seara. Studenții au reducere.

ULTIMA ORA

Unul din puținii pictori de adevărat talent, canoseutul caricaturist Jiquide, care a immortalizat cu atâta humor atâtea figuri din lumea noastră politică și socială, și a dat sfîrșitul în ziua de 31 Ianuarie.

Talentatul artist a încheat o viața de muncă și decepții, ca atâți alți oameni de talent ai noștri, în tristul pat al spitalului.

În numărul viitor vom publica un articol asupra lui Jiquide, însoțit de o caricatură inedită a regretatului artist, —caricatură care face parte din ultimele lucrări schițate de mâna defunctului.

JOCURI DISTRACTIVE

Chestiune matematică, de d-nu Const. Hagi Ilie, student Loco.

O vulpe are 36 sărituri înaintea unui epure, și în timp ce epurele face 4 sărituri, vulpea face 5 sărituri; dar 7 sărituri ale epurei valorează cît 11 sărituri de ale vulpii: cîte sărituri va mai face încă vulpea înainte de a fi ajunsă de epure?

SARADĂ ^{***} de Coriolan de Vilcea.

Șarada aici propusă
Din trei părți este compusă.
Partea întâia de veți căuta
La nădragi chiar veți afla.
A doua ca să ghiciți
Un pronume va să știți
Iar a treia de aflați,
De un adjectiv dați
Cite trei părți de întruniți
Pasăre o să găsiți.

Se primesc deslegări pînă la 15 Februarie. Se acordă 3 premii de valoare. Am înlăturat cuponul spre a nu se deteriora ziarul.

Deslegătorii jocurilor distractive

Deslegarea Șaradei din No. 3 este Insulă

Am primit deslegări exacte de la d-nele și d-rele: Marie Angelescu, Loco; Une Marguerite, Loco; Marieta și Adela G. Cochinchache, Brăila; Thythy, Giurgiu; Eleonora Ionescu, Calafat; Marta Popescu, Roman; Fructieră, Loco; Un boboc de floarea soarelui, Loco; Eleonora B. Popescu, R.-Sărat.

D-nii Ionel V. Dimitriu, Giurgiu; N. Zeuleanu, Craiova; S. C. Horia, Craiova; Rața Pompei, Bêrlad; Vasile Enăceanu, Brăila; Alla Laal, Bêrlad; Calendar, Târgoviște; Năsturel, Târgoviște; Calistrat și G. Georgescu, Brăila; Al. Țili Motzune, Ghimpați; Gepangel-Ocna, Loco; Paul Dănescu, Brăila; Dimitrie D. Fridmann, Constanța; Const. N. Hagi Ilie student, Loco; Costică și Mișu Vasilescu, Loco; Paul Mihăescu, Loco; Cip, Loco; Lyn și H. Agop, Loco; Grigore Lăzărescu, R.-Sărat; Surub, Loco; Contele de Cid, Loco; I. I. Scărlătescu, Loco; N. Ionescu, Dorohoi; M. Vasilescu, T.-Severin; Ion Chitu Pitești; G. Georgiade, Loco.

Premiile, constând din câte un volum «Voluntarul», au fost câștigate prin tragere la sorți de Domnișoara Marie Angelescu și d. G. Georgiade Loco, care sunt rugați a trimite pe cine-va la redacție spre a-și lua volumele.

Dr. NICOLAE MARIEȘCU DENTIST

DIPLOMAT AL ȘCOALEI DENTISTICE DIN PARIS
București. Strada Academiei, 37.

12.000 decalitri de vin vechiu de la 15 ani, natural alb și negru din renumitele vii „**DEALUL ZORILOR**“, proprietatea d-lui **Const. Cârlova**, precum și 4000 decalitri Cognac, fabricat numai din vin curat vechiu de la 10—12 ani, sunt de vânzare în total și în parte. Pentru ori-ce informații a se adresa în toate zilele în strada Visarion No. 4, București, la proprietar.

Cel mai recomandabil magazin de friserie este „**LA BRICIUL LUI CUZA**”

STRADA ACADEMIEI SUBT HOTEL UNION
Firmă veche și cunoscută a d-lui **Marin Ionescu**

Pe lângă că e o plăcere a te rade, tunde și frisa în acest magazin, dar veți găsi tot-d'una diferite articole de parfumerie și tualete cu prețurile cele mai moderate.

Să face abonamente lunare și à la carte
Nu uitați deci cunoscutul magazin de friserie
— „**La Briciul lui Cuza**” —

Atelier de Cismărie

— Str. Karagheorghievici No. 13 —
(în fața stab. Hugo)

unde ori-cine se convinge atit de formele cele mai noi de calitate și de soliditatea încălțămintelor cât și de prețurile moderate.

Cu stimă, **IOAN VASILESCU.**

MAGASINUL de MANUFACTURA
SCHWEITZER & C-nie
— **LA DUCIPAL** —
București, Str. Lipșcani, 66 București

Are onoare a înștiința pe stimata sa clientelă atât din Capitală cât și din provincie, că pentru sesoanele de toamnă și de iarnă a primit un bogat asortiment de mătăsuri, broșuri negre și culori, lăinagiuri, catifele, plușuri, picheturi și pânzeturi.

Toate în curent cu ultima cerință a modei. Prețurile sunt atât de convenabile în cât onorata noastră clientelă va fi pe deplin satisfăcută. Eșantioane se trimit după cerere în toată țara.

N. SIMIONESCU PALARIER

CASA FONDATA IN ANUL 1890
Fost premier timp de 12 ani în magazinul de pălării al d-lui **Georges Becher**.
Obținând **Medalia de Aur** la Exp. cooperativilor, 94 S'A MUTAT:
DIN PASAGIUL ROMÂN ÎN CALEA VICTORIEI 53

L'EXPOSITION DE PARIS DE 1900

— Splendide publication de luxe, grand format 0.38×0.28. L'Ouvrage renfermera environ 2000 gravures et 120 grandes planches hors texte, tirées en couleurs.

«L'Exposition de Paris» paraît régulièrement toutes les semaines depuis le 1-er Octobre 1898. (Un numéro toutes les semaines, une série toutes les 4 semaines).

Abonnement complet payable trimestriellement

Les Souscriptions aux abonnements à la publication complète, qui se composera de 120 numéros, soit 30 séries, sont reçues à la **Librairie Basile Nicolesco, 8 Str. Biserica Enei.** à Bucarest, au prix de 66 fr. payable 6 fr. en souscrivant. 10 „ tous les trimestres.

BIUROU TECHNIC

ARCHITECTURA-INGINERIE-HOTARNICIE

BUCUREȘTI—STR. DOAMNEI, 19—BUCUREȘTI

Cu un personal ales se oferă Onor. Public a executa într'un mod artistic conștiincios și estin planuri de case, parcelări de locuri, hotărânicii de moșii măsurători, expertise cum și ori-ce lucrări de Arhitectură, Inginerie și Hotărânicie.

Director, Inginer **IONESCU STELIAN**
EXPERT AL TRIB. ILFOV

A apărut în editura Tipografiei „**MINERVA**”

Strada Regală 6, București

„CALENDARUL MINERVEI”

— O publicație unică în felul ei —

„Calendarul Minervei” coprinde peste 100 de articole pe cât de interesante, pe atât de instructive. „Calendarul Minervei” coprinde o compoziție musicală de d. **Dinicu** și peste 100 splendide ilustrații colorate.

„Calendarul Minervei” este însoțit de mai multe suplimente de artă pe hârtie de cretă (lustruită), are o foarte reușită hartă colorată a naționalităților din Austro-Ungaria; un esact plan în culori al orașului București.

„Calendarul Minervei” coprinde și o parte distractivă: peste 50 de ilustrațiuni umoristice. „Calendarul Minervei” este alt-fel cel mai frumos, cel mai util și cel mai interesant Calendar din România.

— Se vinde cu 1 Leu 50 Bani în toată Țara —
Cel ce trimite Tipografiei L. 1.50, primește Calendarul franco în toată Țara

LA GRANDE ENCYCLOPÉDIE

Inventaire raisonné des Sciences, des Lettres et des Arts

PUBLIÉE SOUS LA DIRECTION DE MM.

BERTHELOT, sénateur, membre de l'Institut.
H. DERENBOURG, prof à l'Ecole des langues orientales.
A. GIRY, de l'Institut, prof à l'Ecole des chartes.
GLASSON, de l'Institut, prof à la Faculté de droit.
D. E. HAHN, bibliothécaire de la Faculté de médecine.
C.-A. LALSANT, docteur ès sciences mathématiques.

CH. V. LANGLOIS, ch. de cours à la Fac. des let. de Paris.
H. LAURENT, examinateur à l'Ecole polytechnique.
E. LEVASSEUR, de l'Institut, prof au Collège de France.
G. LYON, maître de conférences à l'Ecole normale supérieure.
H. MARION, professeur à la Sorbonne.
E. MUNTZ, de l'Institut, conservateur de l'Ecole des Beaux-Arts.

Secrétaire général : **André BERTHELOT**, député de la Seine.

BIBLIOTHEQUE COMPLETE

Quelle belle chose aussi qu'une ENCYCLOPÉDIE bien faite et que de riches ses contributions de travail intelligent de nos sciences.

ANATOMIE FRANÇAISE

La GRANDE ENCYCLOPÉDIE va nous délivrer d'une multitude de volumes indigènes de l'ombiscience.

ARSENÈ HOUSAVE

23 VOLUMES PARIS 27600 PAGES

30 GROS VOLUMES DE 1200 PAGES

Broché : 800 fr.
payables 25 fr. par mois ou 550 fr. comptant

Relié : 800 fr.
payables 25 fr. par mois ou 700 fr. comptant

S'adresser à **M. Nicolesco BASILE**, Libraire, 8 Str. Biserica Enei, à BUCAREST.

O POVEȘTE ADEVERATĂ (Său cum se îmbiânzesc soacrele)

Aveam o soacră îndrăcită,
Nici n'ați văzut așa ceva,
Sunt sigur că Satan, el însuși,
Nu avea soacră mult mai rea.

M'am plâns, atunci din întâmplare,
Unui prieten de la Gorj,
El m'ndemnă să merg cu densul
La magazin la Musiu Forj *)

Lacherdă proaspătă, sardele,
Delicatese fel de fel,
Din bunătațile alese
Luarăm noi câte nișel,

Și fața ei morocănoasă
De-o dată n bine s'a schimbat,
Iar de atunci, ca s'o fac bună,
Tot de la Forj am cumpărat.

S'o îmbiânzesc n'am fost în stare,
Nici dându-și bani, nici rochiu mii,
De geaba îi luai de toate
Din sutele de prăvălii.

Acolo, poruncii la icre,
La cașcaval de Penteleu,
Salam, și vinuri negre bune
Ce te fac tare ca un leu.

Și Musiu Forj, băiat amabil,
Cinstiiți iute ne-a servit...
Când am dat soacră-mi acasă
Ce-i luasem... zău a înlemnit.

De vreți va voastre soacre rele
Să le astupați gura cu anu,
Le dați delicatese luate
De la musiu **GEORGES GRIDÉNU.**

*) **George Grideanu**, magazin cu coloniale «La strugure» delicatese și vinuri alese, Str. Academiei No. 6 vis-à-vis de Hotel Bristol. **COSTACHE MODESTU**

Tipografia „VOCEA INVEȚATORILOR”, Strada Stavropoleos, No. 6.